

LIBRIS

We know
books

Marii Încrezători

REBECCA MAKKAI

Traducere de Anca Dumitrescu

BLACK BUTTON BOOKS

La 30 de kilometri distanță, la 30 de kilometri nord, începea slujba de înmormântare. Yale s-a uitat la ceas în timp ce se îndreptau către Belden.

— Cât de goală crezi că e biserica? l-a întrebat pe Charlie.

— N-ar trebui să ne pese.

Pe măsură ce se apropiau de casa lui Richard vedeau din ce în ce mai mulți prieteni mergând în aceeași direcție. Unii erau îmbrăcați elegant, de parcă veniseră chiar la înmormântare, alții erau în blugi și geți de piele.

Probabil că în biserică erau doar rudele, prietenii părinților și preotul. Dacă pusese vreun platou cu sandvișuri la intrare, majoritatea aveau să fie aruncate.

Yale a scos din buzunar necrologul pe care i-l dăduseră la priveghi cu o seară înainte și l-a împăturit ca pe acele figurine de origami pe care prietenii lui din copilărie le făceau în autobuz, în care îți citeai destinul („Celebru!” sau „Mort!”). A lui n-avea clapete, dar pe fiecare dintre laturi erau câteva cuvinte, unele cu susu-n jos, toate trunchiate: „Preotul George H. Whitb”, „fiu și frate mult iubit”, „unde nu e durere”, „în loc de flori, o donație pentru”. Toate preziceau într-adevăr soarta lui Nico, s-a gândit Yale. Nico fusese vesel și frumos. Florile n-ar fi ajutat la nimic.

Pe acea stradă casele erau înalte și împodobite. Pe verande încă era plin de dovleci, dar numai câțiva aveau chipuri, restul erau mai degrabă aranjați artistic lângă tărtăcuțe și știuleți de porumb. Garduri din fier forjat, porți care se legănau. Când au ajuns în fața casei lui Richard (din gresie nobilă, împărțind calcanul cu vecini la fel de nobili), Charlie a șoptit:

— Soția s-a ocupat de amenajare. Când era căsătorit. În '72.

Yale a izbucnit în râs în cel mai prost moment, exact când treceau pe lângă Richard care îi întâmpina în ușă cu un zâmbet grav. Richard ducând o viață hetero în Licoln Park alături

de o femeie cu o afinitate pentru design interior, ce imagine! În mintea lui Yale mascarada lua forma unui Richard care i-o trage unui tip în debara în timp ce soția lui își caută disperată poșeta-plic Chanel.

Yale s-a recompus și s-a întors către Richard:

— Ce frumos e la tine, i-a spus.

Împinși de valul de oameni, Yale și Charlie au intrat în sufragerie.

Decorul nu părea deloc din 1972, ci din 1872: canapele îmbrăcate în creton, fotolii în catifea, cu brațe sculptate, covoare orientale. Yale l-a strâns de mână pe Charlie în timp ce se pierdeau printre ceilalți.

Nico spusese clar că trebuia să fie o petrecere. „Dacă mă întorc ca fantomă, aveți impresia că vreau să vă găsesc bocind? O să vă bântui. Dacă vă prind plângând, dau cu veioza de pământ, ați înțeles? O să vă bag câte un par în cur și nu în sensul plăcut.” Dacă ar fi murit cu două zile în urmă, n-ar fi avut puterea să organizeze așa ceva. Dar Nico murise cu trei săptămâni în urmă și familia amânase priveghiul și înmormântarea până când bunicul lui, pe care nimeni din familie nu-l mai văzuse de 20 de ani, putuse veni cu avionul de la Havana. Mama lui Nico era rezultatul unei scurte căsătorii pre-Castro dintre fica unui diplomat și un muzician cubanez, și acum acest cubanez matusalemic fusese indispensabil în planificarea înmormântării, în timp ce iubitul lui Nico de peste trei ani nu fusese nici măcar primit în biserică în acea seară. Dacă se gândea la asta, Yale înnebunea de furie și Nico n-ar fi vrut asta.

Oricum, jeliseră trei săptămâni și acum umpleau casa lui Richard cu o veselie forțată. Julian și Teddy, de exemplu, le făceau cu mâna sprijiniți de balustrada de la etajul al doilea care urmărea pereții încăperii. Deasupra era încă un etaj și un luminator rotund, bogat ornamentat prezida întregul spațiu. Casa

LIBRIS

We know
books

era mai degrabă ca o catedrală. Cineva a izbucnit în râs prea aproape de urechea lui Yale.

— Cică ar trebui să ne distrăm, a zis Charlie.

Accentul lui britanic devenea mai pregnant când era sarcastic, așa i părea lui Yale.

— Aștept animatorii, a răspuns el.

Richard avea un pian la care cineva cânta *Fly Me to the Moon*. Ce naiba făceau cu toții?

Un tip costeliv pe care Yale nu-l mai văzuse până atunci l-a luat în brațe pe Charlie. Un deznădăcinat, s-a gândit el, cineva care era de aici, dar a plecat înainte ca Yale să intre în scenă.

— Ce naiba ai făcut de-ai întinerit? a spus Charlie.

Yale a așteptat să fie prezentat, dar tipul povestea ceva important despre un altul pe care Yale nu-l știa. Charlie era adesea în centrul atenției.

— Bem Cuba Libre, a auzit Yale o voce șoptindu-i la ureche.

Era Fiona, sora mai mică a lui Nico și Yale s-a întors s-o ia în brațe; părul îi mirosea a lămâie.

— Ce ridicol!

Nico fusese mândru de partea lui cubaneză, dar, dacă ar fi știut ce haos a cauzat așteptarea bunicului său, și-ar fi impus dreptul de veto asupra alegerii băuturii.

În seara precedentă Fiona le spusese că n-avea de gând să se ducă la înmormântare, ci să vină aici, dar tot i se părea incredibil s-o vadă, să știe că se ținuse de cuvânt. Renunțase la familia ei cu aceeași îndârjire cu care renunțaseră și ei la Nico în anii de dinainte să se îmbolnăvească. (Până în ultimele lui zile când au pretins că e al lor, insistând să moară într-o suburbie, într-un spital prost echipat cu tapet drăguț pe pereți.) Fionei i se scursese rimelul pe obraji. Își dăduse jos pantofii, dar tot mergea clătînându-se de parcă ar fi fost pe tocuri.

Fiona i-a întins lui Yale paharul ei, pe jumătate plin, cu un semicerc roz pe margine. Și i-a atins cu un deget buza de sus.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai ras-o. Adică, îți stă bine. Arăți cumva mai...

— Mai straight.

A râs, apoi a spus:

— Nu te-au pus ei, nu? La Northwestern?

Fiona era foarte expresivă când era îngrijorată – sprâncenele i se împreunau, buzele i se subțiau, aproape dispărând –, și Yale se întreba cum de mai avea puterea să simtă ceva.

— A, nu, dar mă ocup de strângerile de fonduri și de dezvoltare, trebuie să vorbesc cu o grămadă de alumni mai în vârstă, a răspuns el.

— Adică faci rost de bani?

— Bani și obiecte de artă. E un balet straniu.

Yale se angajase la noua galerie de artă Brigg de la Northwestern în august, în aceeași săptămână în care Nico se îmbolnăvisese, și încă nu știa exact care îi sunt responsabilitățile.

— Adică, știu de Charlie. Colegii. E OK. E galerie de artă, nu bancă.

A sorbit din Cuba Libre. Nu era chiar potrivită pentru un început de noiembrie, dar era o după-amiază neobișnuit de caldă și era exact ce-i trebuia. Poate că avea să se trezească de la cola.

— Semănai cu Tom Selleck. Nu suport blonzii care își lasă mustață; e ca un puf de piersică. Dar la bruneți îmi place la nebunie. Nu trebuia să ți-o dai jos! Dar e OK, acum semeni cu Luke Duke. În sensul bun. Ba nu, cu Patrick Duffy!

Yale n-a putut râde și Fiona și-a înclinat capul, privindu-l seriosă.

Îi venea să plângă cu fața ascunsă în părul ei, dar n-a făcut-o. Toată ziua încercase să-și păstreze amorteala, să se agațe de ea ca de o funie. Dacă totul s-ar fi petrecut cu trei săptămâni în urmă, ar fi putut pur și simplu să plângă împreună. Dar acum totul prinsese crustă și mai era și ideea asta a petrecerii, acest imperativ de a fi vesel.

Dar oare ce însemnase Nico pentru el? Un bun prieten. Nu rudă, nu iubit. De fapt, Nico fusese primul prieten adevărat pe care Yale și-l făcuse când se mutase aici, primul cu care stătuse de vorbă, și nu într-un bar, nu încercând să acopere muzica în timp ce vorbeau. Yale adorase desenele lui Nico, îl lua mereu să mănânce clătite, îl ajutase să-și ia bacalaureatul și îi spunea că e talentat. Pe Charlie nu-l interesa arta, și nici pe iubitul lui Nico, Terrence, așa că Yale mergea cu Nico la vernisaje și conferințe despre artă și îl prezenta artiștilor. Dar, dacă sora mai mică a lui Nico își ținea firea, nu era și el obligat să reziste?

— Tuturor ne e greu, a spus Fiona.

Părinții lor refuzaseră să-l mai întrețină pe Nico de la 15 ani, dar Fiona îi ducea pe furie mâncare, bani și medicamente pentru alergia de care suferea în apartamentul de pe Broadway pe care Nico îl împărțea cu alți patru băieți, venind singură cu trenul și apoi cu metroul tocmai din Highland Park. La doar 11 ani. Când o prezenta cuiva, Nico zicea mereu: „Doamna care m-a crescut.”

Yale simțea că niciun lucru pentru care și-ar fi putut găsi cuvintele nu merita rost.

Fiona i-a spus să urce la etaj când prinde un moment.

— Sus e ca la Versailles.

Yale a încercat să-l găsească în mulțime pe Charlie. În ciuda faptului că părea extrem de înalt, era doar puțin peste medie și Yale era mereu surprins în astfel de situații că nu reușea să-i repereze deasupra tuturor capul tuns periuță, barba îngrijită, ochii lăsați la colțuri.

Dar chiar atunci a coborât lângă el Julian Ames.

— Bem de la prânz! Sunt pulbere!

Era ora cinci, începea să se întunece. S-a sprijinit de Yale chicotind.

— Am perchezitionat băile. N-are nimic sau le ascunde bine. Mă rog, cineva a găsit niște poppers vechi în spatele frigiderului. Dar are sens să iei poppers dacă nu faci sex?

— Nu, n-are. Doamne! Poppers?

— Eu te întreb serios!

Julian s-a îndreptat de spate. Pe frunte îi cădea o şuviță din părul brunet, motiv pentru care Charlie susținea că arată ca Superman. („Sau ca un unicorn”, adăuga Yale.) Și-a dat şuvița de pe frunte și s-a îmbufnat. Dacă era să-i găsească vreun defect, Julian era prea perfect. Când plecase din Atlanta, își operase nasul – pentru cariera de actor –, dar Yale își dorea să n-o fi făcut. Îl prefera pe Julian cel imperfect.

— Și eu îți răspund serios. N-are niciun sens să iei poppers la o înmormântare.

— Dar nu e o înmormântare, e o petrecere. E ca în – și din nou Julian s-a apropiat conspirativ de urechea lui –, ca în povestea aia a lui Poe, cu Moartea Roșie. Afară băntuie moartea, dar înăuntru petrecem de minune.

— Julian, nu asta e ideea. Nu așa se termină povestea, a spus Yale luând ultima gură de Cuba Libre și scuipând înapoi în pahar o bucățică de gheață.

— N-am fost niciodată genul care-și termină temele.

Julian și-a sprijinit bărbia de umărul lui Yale, un gest pe care îl făcea adesea și care pe Yale îl încorda la gândul că Charlie ar putea să se uite spre ei chiar atunci. În ultimii patru ani Yale se străduise să-l convingă pe Charlie că n-ar fugi niciodată cu unul ca Julian sau ca Teddy Naples, care se apleca acum instabil peste balustradă, cu picioarele în aer, strigând un prieten de jos. (Teddy era atât de mic încât probabil cineva l-ar fi putut prinde în brațe dacă ar fi căzut, dar chiar și așa Julian și-a întors privirea îngrozit.) Charlie nu avea niciun motiv să se simtă nesigur, dincolo de felul în care arătau și de predispoziția la flirt a celor doi. Singurul motiv era că nu se simțea niciodată

sigur pe el. Yale fusese cel care propusese din start monogamia, dar Charlie nu era sigur că o vor putea respecta. Și îi alesese pe cei mai frumoși doi bărbați din Chicago ca să-i alimenteze anxietatea. Yale și-a retras umărul și Julian s-a îndepărtat zâmbind prosteste.

Încăperea devenise zgomotoasă, sunetele reverberând la etajele superioare, pe măsură ce se adunau din ce în ce mai mulți oameni. Doi tipi foarte frumoși și foarte tineri se plimbau cu tăvi pline de mini quiche-uri, ciuperci gratinate și ouă umplute. Yale se întreba de ce nu era și mâncare cubaneză, să meargă cu băuturile, dar probabil că Richard avea un tipic pentru orice petrecere: intrare, la liber, băutură, la liber, băieți cu mini-quiche-uri.

Oricum, era infinit mai bine decât la priveghiul straniu și ipocrit din seara precedentă. Biserica mirosea plăcut a tămâie, dar în afară de asta nimic altceva n-ar fi fost pe gustul lui Nico. „N-ar fi venit aici nici mort”, zisese Charlie, și apoi își auzise propriile cuvinte și încercase să râdă. Părinții îl invita-seră prudent și pe iubitul lui Nico la priveghi, spunând că „era un moment potrivit în care prietenii să-i aducă un ultim omagiu”. Adică: nu veniți azi la slujba de înmormântare. Adică: nu vrem să veniți nici la priveghi, dar nu-i așa că suntem generoși? Dar Terrence chiar venise cu o seară înainte, alături de alți opt prieteni. Majoritatea ca să-l apere pe Terrence și s-o susțină pe Fiona care, s-a dovedit ulterior, își convinsese părinții să facă acea invitație; le spusese că dacă nu-i invitau pe prietenii lui Nico, avea să se ridice și să spună asta în timpul slujbei, de față cu toată lumea. Cu toate acestea, mulți prieteni evitaseră să meargă. Asher Glass pretinsese că trupul lui avea să se revolte dacă pune piciorul într-o biserică catolică. („O să încep să urlu despre prezervative, jur!”)

Cei opt au stat în spate umăr la umăr, o falangă de costume în jurul lui Terrence. Ar fi fost bine ca Terrence să fi putut sta la

slujbă incognito, dar abia se așezaseră când Yale a văzut o femeie în vârstă atrăgându-i atenția soțului: „Ăla e. Domnul negru cu ochelari.” De parcă ar mai fi existat alt tip negru în acea biserică, unul cu vederea perfectă. Acea femeie n-a fost singura care a tot privit în spate în timpul slujbei să observe, antropologic, dacă acel specimen gay de culoare avea să înceapă să plângă.

Yale îl ținuse discret de mână pe Charlie, nu într-un gest declarativ, ci pentru că Charlie avea alergie la biserici. „Numai când văd scăunelele de rugăciune și cărțile de imnuri simt cum cinci tone de vină anglicană îmi apasă în ceafă”, spunea el. Așa că, ferit de ochii tuturor, Yale a mângâiat continuu mâna osoasă a lui Charlie.

Toți cei din familia lui Nico au vorbit despre el așa cum era în copilărie, de parcă ar fi murit adolescent. Dar una dintre povești, spusă de tatăl stoic și pământiu, a fost chiar bună: Fiona, care avea în jur de șapte ani, ceruse 20 de cenți să-și ia bomboane din acelea puse într-o cutie lângă casa de marcat de la supermarket. Tatăl i-a spus că își terminase banii de buzunar pe luna respectivă și Fiona a început să plângă. Atunci Nico, care avea 11 ani, s-a așezat pe jos în mijlocul culoarului și, timp ce cinci minute, a tras și a răsucit continuu de molarul care stătea să-i cadă, până l-a scos. A început să-i curgă sânge și tatăl, ortodont, s-a îngrijorat să nu-i fi rămas vreo așchie de rădăcină înăuntru. Dar Nico a băgat dintele în buzunar și a zis: „La noapte Zâna Măseluță îmi aduce 25 de cenți, nu?” În fața Fionei, Dr. Marcus n-a putut spune nu. „Deci poți să-mi dai un avans?”

Toți cei prezenți au râs și aproape că n-a mai fost nevoie ca Dr. Marcus să explice că Nico i-a dat banii surorii lui și că a durat aproape un an până i-a crescut dintele definitiv.

Yale l-a căutat cu privirea pe Terrence. I-a luat câteva clipe, dar iată-l, pe la jumătatea scărilor, înconjurat de prea multe persoane ca Yale să poată sta de vorbă cu el. Dar a luat un

LBDIS

We know

mini-quiche de pe o tavă ambulantă și l-a strecurat în mână pe sub balustradă.

— Pari blocat! i-a spus, și Terrence a băgat în gură quiche-ul, apoi a întins mâna spre el, zicând:

— Mai adu-mi, mai adu-mi, nu te opri!

Fiona intenționase să-i păcălească pe ai ei și să le dea în locul cenușii lui Nico cenușă din șemineu, iar pe cea adevărată să i-o dea lui Terrence. E greu de zis dacă vorbise serios. Dar Terrence n-avea să primească cenușa și nici altceva, în afară de motanul lui Nico, pe care îl luase la el când acesta se internase. Familia lui spusese foarte clar că a doua zi, când aveau să se ducă să sorteze lucrurile din apartamentul lui Nico, Terrence n-avea să fie primit. Nico nu lăsase niciun testament. Boala îl lovise fulgerător: câteva zile părăuse a fi Zona Zoster, dar după o lună febra urcase vertiginos și se instalase demența.

Terrence lucrase ca profesor de matematică la gimnaziu până în acea vară, când Nico avusese nevoie de el continuu și Terrence aflate că e și el infectat. Și cum avea să treacă peste toamnă, peste iarnă, fără Nico și fără serviciu? Nu era doar o problemă financiară. Adora să predea, adora copiii.

Terrence avusese câteva simptome ușoare, slăbise puțin, dar nimic grav deocamdată, nu cât să intre în concediu medical. Își făcuse testul după ce se îmbolnăvisese Nico, poate din solidaritate sau poate doar ca să știe, Yale nu era sigur. Nu era ca și cum ar fi existat vreo pastilă magică. Yale și Charlie fuseseră printre primii care își făcuseră testul în primăvară, din principiu. Ziarul la care lucra Charlie promova testarea, informarea, sexul protejat și Charlie simțise nevoia să acționeze în consecință. Mai mult, Yale își dorise foarte mult să scape mai repede de acea amenințare. Se gândise că îi făcea mai rău să nu știe. Nu toate clinicile făceau testul, dar Dr. Vincent, da. Când au primit rezultatele negative, Yale și Charlie au desfăcut o sticlă de șampanie. Un toast sumbru, nici n-au terminat sticla.

Julian s-a întors și i-a șoptit la ureche lui Yale:

— Umple-ți paharul înainte să înceapă prezentarea.

— O să fie o prezentare?

— Doar îl știi pe Richard.

La bar Yale a găsit-o pe Fiona stând de vorbă cu un tip pe care nu-l știa, un tip care părea straight și bălmăjea vrute și nevrute. Fiona își răsucea pe deget buclele blonde. Bea mult prea repede, paharul pe care îl avea în mână era deja gol. După ce-i lăsase lui Yale paharul pe jumătate gol, își luase o altă băutură, și n-avea nici 50 kg. Yale i-a atins ușor brațul.

— Ai mâncat ceva? a întrebat-o.

Fiona a râs, s-a uitat la tipul blond, apoi a râs iar.

— Yale, și l-a sărutat apăsător pe obraz, lăsându-i probabil o urmă de ruj. Am 200 de frați mai mari, i-a spus tipului de lângă ea, părând pe punctul de a se prăbuși. Dar după cum vezi, el e cel mai dichisit. Uită-te la mâinile lui Yale. Uită-te.

Yale și-a privit palma; nu era nimic în neregulă cu ea.

— Nu, a spus ea. Dosul! Nu arată ca niște lăbuțe? Păroase!

Și-a trecut un deget peste firele de păr închise la culoare de pe partea rozalie a mâinii. Apoi i-a șoptit tipului:

— Și pe picioare e la fel! Hei, ai vorbit cu mătușa mea? l-a întrebat pe Yale.

Acesta și-a rotit privirea prin încăpere. Erau doar câteva femei, toate în jur de 30 de ani.

— La priveghi? i-a răspuns.

— Nu, nu poate conduce. Dar trebuie să fi vorbit cu ea, pentru că i-am spus. I-am spus cu luni în urmă. Și a zis că da.

— Mătușa ta?

— Nu, mătușa lui tata. L-a iubit pe Nico. Yale, trebuie să știi asta. L-a iubit.

Yale s-a întors către tipul blond:

— Du-te și adu-i ceva de mâncare.